

Rok akademicki:

2014/15

Jednostka prowadząca:

Wydział Teologiczny

Kierunek:

Teologia

Specjalność:

teologia kapłańska

Poziom:

jednolite studia magisterskie, stacjonarne

Nazwa przedmiotu:

Teologia fundamentalna - eklezjologia

Język:

PL

Typ przedmiotu:

przedmiot obowiązkowy

Przedmiot obieralny:

nie

Rok studiów, semestr:

rok III, semestr letni

Wymiar:

wykład: 30 godz.

Punkty ECTS:

wykład: 2

Forma zaliczenia:

wykład: egzamin

Prowadzący:

wykład: o. prof. dr hab. Andrzej Napiórkowski OSPPE;

Koordynator sylabusu:

o. prof. dr hab. Andrzej Napiórkowski OSPPE

Sylabus dostępny w ramach:

- [Teologia fundamentalna - eklezjologia](#) [na kierunku:] [teologia kapłańska](#) (T_ksd), jednolite studia magisterskie, stacjonarne, III rok, semestr letni
 - [prowadzący wykład:30h/e/2ECTS]: o. prof. dr hab. Andrzej Napiórkowski OSPPE;

Wymagania wstępne:

Główny wiadomości z Katechizmu Kościoła Katolickiego, zwłaszcza bezpośrednio związane z tematem Kościoła (nr 731-945). Potrzebna znajomość historii Kościoła.

Korzystne jest, kiedy wykład z eklezjologii poprzedzono wstępem do teologii (propedeutyką teologiczną), religioznictwem i chrystologią fundamentalną.

Cele:

Celem wykładu (łącznie z ćwiczeniami) jest przyswojenie podstawowych wiadomości o historii refleksji teologicznej o Kościele, zapoznanie się z podstawowymi terminami (lud Boży, świątynia Ducha Świętego, Dom Boży, Kościół jako sakrament, Mistyczne Ciało Chrystusa, Kościół jako communio), ze skrypturystycznymi jak i patrystycznymi zapisami dotyczącymi Kościoła, jego natury, Jego Założyciela i istoty posłania). Student ma się zapoznać z dokumentami Urzędu Nauczycielskiego, zwłaszcza z nauką Vaticanum II, a także osiąść gruntowną wiedzę na temat znamion Kościoła.

Treści kształcenia:

Wiadomości przekazywane są (30 godzin na semestr) w oparciu o treść podręcznika A. Napiórkowski, Bosko-ludzka wspólnota. Podstawy katolickiej eklezjologii integralnej, Kraków 2010, WAM, a także czwartego tomu teologii fundamentalnej pt. „Kościół Chrystusowy” (Kraków 2003). Istotnym uzupełnieniem są ćwiczenia w małych grupach (15 godzin na semestr). W przekazie wskazanych treści obowiązuje założona na początku (i przedstawiona studentom) chronologia tematyczna całości planowanej treści. Najpierw jest metodologiczne wprowadzenie dotyczące miejsca eklezjologii w całości wykładu teologii fundamentalnej. Istotne jest semantyczne wyjaśnienie terminów związanych z Kościołem (qahal Jahwe, ecclesia, kościół, Kościół). Przedstawiona zostaje także historia rozwoju refleksji eklezjologicznej w Kościele, z zaakcentowaniem myśli patrystycznej, eklezjologii instytucjonalnej, problemu koncyliaryzmu, prymatu (Vaticanum I), odnowy eklezjologii od pocz. XIX wieku z jej uwieńczeniem na Vaticanum II. W wykładzie o naturze Kościoła wskazuje się na jego biblijne podstawy, działanie Jezusa Chrystusa (głoszenie nauki o Królestwie Bożym, wybór Dwunastu z Piotrem, Ostatnia Wieczerza i Pascha i wydarzenie ze-słania Ducha Świętego). W wykładzie treści związanych ze znamionami Kościoła podawane jest znaczenie teologiczne każdego z nich, jego zakorzenienie skrypturystyczne, jego rozumienie w dziejach Kościoła, pojmowanie dzisiaj z wyraźnym nachyleniem ekumeniczno-misyjnym. Finalną treścią jest mariologia Vaticanum II, związana ściśle z nauką o Kościele Vaticanum II (por. LG 52-69). W przekazie wskazanych treści obowiązuje założona na początku (i przedstawiona studentom) chronologia tematyczna całości planowanej treści. Najpierw jest metodologiczne wprowadzenie dotyczące miejsca eklezjologii w całości wykładu teologii fundamentalnej. Istotne jest semantyczne wyjaśnienie terminów związanych z Kościołem (qahal Jahwe, ecclesia, kościół, Kościół). Przedstawiona zostaje także historia rozwoju refleksji eklezjologicznej w Kościele, z zaakcentowaniem myśli patrystycznej, eklezjologii instytucjonalnej, problemu koncyliaryzmu, prymatu (Vaticanum I), odnowy eklezjologii od pocz. XIX wieku z jej uwieńczeniem na Vaticanum II. W wykładzie o naturze Kościoła wskazuje się na jego biblijne podstawy, działanie Jezusa Chrystusa (głoszenie nauki o Królestwie Bożym, wybór Dwunastu z Piotrem, Ostatnia Wieczerza i Pascha i wydarzenie ze-słania Ducha Świętego). W wykładzie treści związanych ze znamionami Kościoła podawane jest znaczenie teologiczne każdego z nich, jego zakorzenienie skrypturystyczne, jego rozumienie w dziejach Kościoła, pojmowanie dzisiaj z wyraźnym nachyleniem ekumeniczno-misyjnym. Finalną treścią jest mariologia Vaticanum II, związana ściśle z nauką o Kościele Vaticanum II (por. LG 52-69).

Efekty kształcenia:

Zadaniem jest samodzielna umiejętność pojmowania systematycznego opisu Kościoła, którego rozumienie dotąd było związane z doświadczeniem uczestnika danej wspólnoty. Ma też pomóc w zrozumieniu Kościoła jako podstawowego fundamentu uprawiania teologii, a także środowiska życia chrześcijańskiego. Będzie to pomocne w tworzeniu całościowego obrazu treści Objawienia, którym żyje i o którym świadczy cały Kościół.

Metody i narzędzia dydaktyczne:

Podstawą jest wykład, który uzupełniany jest możliwymi pytaniami słuchających (nade wszystko na zakończenie kolejnych tematów). Uzupełnieniem jest też – wprawdzie nie często – korzystanie ze środków

audio-wizualnych dla uzupełnienia wykładu o aktualnie sprawy, choćby wynikające z konkretnych wydarzeń w Kościele. Związane z wykładem ćwiczenie w małych grupach jest pracą nad rozumieniem tekstu. Każdy z uczestników samodzielnie przygotowuje krótkie wystąpienie, które wprowadza w szerszą dyskusję w grupie.

Sposoby sprawdzania i warunki zaliczenia:

Podstawą oceny jest egzamin ustny, trwający ok. 20 minut (dla każdego studenta). Jego wynik jest sumą wiedzy z odpowiedzi na trzy zadane tezy.

Zaś zaliczenie jest bezpośrednim wynikiem oceny indywidualnych wystąpień poszczególnych studentów.

Ocena z colloquium oraz opracowanie dwóch lektur brane są w końcowej ocenie egzaminacyjnej.

Lektury podstawowe:

J. Ratzinger, Chrześcijańskie braterstwo, Kraków 2006

Lektury uzupełniające:

H. U. von Balthasar, Antyryzymski resentyment, Poznań 2004.

Uwagi: